

บทที่ 3

ฮิตเลอร์กับความเป็นผู้นำทางการเมือง

การเมืองภายในประเทศ

ฮิตเลอร์ได้แสดงให้เห็นถึงจุดยืน หรืออุดมการณ์ทางการเมืองไว้ค่อนข้างเด่นชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหนังสือเรื่อง “การต่อสู้ของข้าพเจ้า” ของเขา

ทัศนะทางการเมือง

ทัศนะต่อการปกครองโดยระบอบกษัตริย์

โดยข้อเท็จจริงแล้ว ฮิตเลอร์มีความชื่นชมการปกครองโดยกษัตริย์ หรือจักรพรรดิของเยอรมันในอดีตอยู่บ้าง แต่มีความขัดแย้งทางด้านอุดมการณ์เรื่องเชื้อชาติ(ตามที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 2) เขาได้แสดงความเห็นไว้ดังนี้

ผลร้ายแห่งการปกครองแบบกษัตริย์นั้น อยู่ที่ว่าอำนาจการปกครองมาจากเบื้องบน และทำให้คนทั่วไปไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียงในการปกครองของประเทศเลยและตราบเท่าที่ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงดำเนินไปด้วยดีเหตุการณ์ทั้งหลายคงพอจะเรียบร้อยอยู่ได้บ้าง แต่ถ้าเป็นในทางตรงกันข้าม ผู้ปกครองเต็มไปด้วยความอ่อนแอต่าง ๆ นานาและไม่มีสัมปชัญญะด้วยแล้ว ความเลวร้ายจะเกิดขึ้นในประเทศได้เพียงไหน ความสามารถของผู้นำในระบบกษัตริย์ประกอบด้วยอิทธิพลของข้าราชการ และกองทัพเหล่านี้ย่อมอยู่เหนือคณะพรรคการเมืองใดๆ จึงย่อมมีการแสวงหาประโยชน์ให้ตนเองได้อย่างมากมาย ยิ่งเสียกว่าโอกาสที่สมาชิกรัฐสภาส่วนมากจะพึงปฏิบัติ ผลดีหรือผลร้ายของการบริหารใดๆ ย่อมเกิดขึ้นได้ดังกล่าวข้างต้น (“การต่อสู้ของข้าพเจ้า” , 2520 : 162)

ทัศนะต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย (ตามแบบตะวันตก)

เขาเคยแสดงความเห็นไม่พอใจต่อสภาผู้แทน ตามระบอบประชาธิปไตยไว้ดังนี้

แม้จะมีการโฆษณาอย่างครึกโครมกล่าวร้ายต่อวิลเลียมที่2 ด้วยประการใดๆก็ตาม

แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ตรงกันข้ามกลับมองเห็นว่าวิลเลียมที่2 เป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งซึ่งเป็นผู้สร้างกำลังอำนาจทางทะเลให้แก่เยอรมนีอันจะหาที่เปรียบมิได้ ครึ่งหนึ่งปรากฏว่าสภาได้ห้ามกษัตริย์องค์นี้พูดในสภาในเรื่องบางเรื่อง แต่ข้าพเจ้ากลับรู้สึกไม่พอใจสภายุคนั้นเพราะถ้าจะกล่าวกันตามความเป็นจริงแล้ว ดูเหมือนว่าสมาชิกส่วนหนึ่งของสภายุคนั้นนิยมการพูดในเรื่องที่ไร้สาระ ซึ่งเป็นการตรงกันข้ามกับการกระทำที่ดีของบรรดาจักรพรรดิของราชวงศ์นั้นเสียแทบทุกอย่าง แม้แต่จักรพรรดิที่อ่อนแอที่สุดก็ยังทำงานของชาติได้ผลดีกว่าสภาเสียอีก.....พูดกันตามตรงก็คือ ข้าพเจ้าไม่พอใจในความเป็นไปของสภาที่ประสงค์อยู่อย่างเดียวคือถือสิทธิอธิปไตยโดยมิได้คำนึงถึงสิ่งต่างๆ ให้ถ่วงเสียก่อนสักแต่จะขอให้พูดในฐานะเป็นผู้อนุมัติการตรากฎหมายเท่านั้นเป็นพอแล้วนับว่าเป็นสถาบันที่บริหารงานแทนกษัตริย์อย่างน่าหัวเราะที่สุด (“การต่อสู้ของข้าพเจ้า” , 2520 : 24)

เขาได้วิจารณ์วิธีการดำเนินงานของรัฐสภาไว้ดังนี้

ในวิธีการของรัฐสภา ถ้าหากมติบางอย่างของสภายังผลให้เกิดผิดและบกพร่องขึ้นแล้ว จะไม่มีใครเลยที่จะเป็นผู้รับผิดชอบในการนั้น เราจะเรียกว่ารัฐบาลจะต้องรับผิดชอบในการกระทำผิดๆ เช่นนั้นโดยใช้วิธีลาออกเท่านั้นกระไรได้ เราจะถือเพียงให้มีการเปลี่ยนรัฐบาลโดยจัดรัฐบาลร่วมเสียใหม่หรือการยุบสภาเป็นการตอบแทนที่เพียงพอแล้วกระนั้นหรือ? ก็และคนเป็นจำนวนมากจะไม่รับผิดชอบในการนี้เสียทีเดียวหรือ? น่าคิดว่าด้วยความสามารถในการเดินนโยบายโน้มน้าวจิตใจฝ่ายบริหารส่วนน้อย อาจนำคนส่วนใหญ่ไปเสียอีกทางหนึ่งก็ได้ (“การต่อสู้ของข้าพเจ้า” , 2520 : 46)

และอีกตัวอย่างหนึ่ง ที่ฮิตเลอร์แสดงให้เห็นถึงการไม่เห็นด้วยในลักษณะการปกครองระบอบประชาธิปไตย เขาวิจารณ์ไว้ว่า

ในระบอบประชาธิปไตยเริ่มต้นก็จะมี การเลือกสมาชิกขึ้นมาจำนวนหนึ่งเป็นจำนวนเท่าใดก็ได้ เป็นต้นว่า 500 คน สมาชิกพวกนี้ทำหน้าที่พิจารณาญัตติต่างๆ ที่เสนอมาในสภาและในทางปฏิบัติ ชนหมู่หนึ่งเองที่เป็นตัวรัฐบาลในขณะนั้น ทั้งนี้เพราะเหตุว่ารัฐบาลก็ต้องเลือก

จากมวลสมาชิกดังกล่าวแล้ว และจะตั้งขึ้นได้ก็ด้วยความไว้วางใจของสภาก่อนและพวกเหล่า
นี้จะได้เข้าควบคุมอำนาจบริหารให้เป็นไปตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ ด้วยเหตุนี้ **ก่อนที่รัฐบาล
จะกระทำอะไรลงไปได้ ก็ต้องได้รับความยินยอมจากสภาเสียก่อนเสมอไป**จึงอาจกล่าวได้
ว่ารัฐบาลไม่ต้องผูกพันในการรับผิดชอบใดๆทั้งสิ้น เพราะก่อนที่จะทำอะไรก็ย่อมจะต้องผ่าน
การอนุมัติของสภาก่อนเสมอโดยส่วนใหญ่ในสภาต้องแสดงความเห็นชอบด้วยทุกเรื่องไป
ด้วยวิธีการดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่าความมุ่งหมายของประชาธิปไตยในทุกวันนี้ มิใช่
ต้องการจะเลือกคนฉลาดมารวมไว้ในสภาเสมอไป กล่าวคือเราจะต้องเลือกคนสำคัญจาก
คณะพรรคการเมืองต่างๆขึ้นมา บรรดาคนสำคัญเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้แทนที่จะควบคุม
นโยบายของพรรคการเมืองของตน อาจจะมีมิใช่เป็นผู้ซึ่งเพียบพร้อมไปด้วยความรู้ความ
สามารถจริงๆก็เป็นได้ **ฉะนั้นมติใด ๆ ที่แม้จะเป็นอันตรายแก่ประเทศชาติ ก็อาจผ่านสภา
ไปได้ ทั้งนี้เพราะมีคนชักใยอยู่เบื้องหลังนโยบายนั้น ๆ** ประชาชนต้องรับภาระเพราะคน
เลวๆเพียงไม่กี่คนชักนำไปก็ไม่ได้ (“การต่อสู้ของข้าพเจ้า” , 2520 : 50-51)

ทัศนะต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยในอุดมคติของฮิตเลอร์

ฮิตเลอร์แสดงทัศนะของระบอบประชาธิปไตยที่เหมาะสมในความเห็นของเขาไว้ ซึ่ง
ก็เป็นการสะท้อนแนวความคิดนิยมเผด็จการไปในตัวไว้ดังนี้

ลัทธิประชาธิปไตยของเยอรมันที่แท้จริงจะต้องมีการเลือกผู้นำของประเทศที่ไว้วางใจ
ได้จริงๆ และผู้นำคนนี้จะต้องกระทำการทุกอย่างในข้อผูกพันต่อปวงชน โดยจะต้องยอมรับผิด
ในการกระทำเหล่านั้นของตนโดยไม่มีข้อแม้ ผลแห่งการนี้คือ กิจการที่สำคัญๆจะต้องได้รับความ
ยินยอมของชนหมู่มากในประเทศทุกเรื่องไป ไม่จำกัดว่าจะเป็นเรื่องชนิดใด ผู้นำจะได้
ควบคุมการบริหารโดยทั่วไปโดยใช้ชีวิตของเขาเป็นประกัน ทั้งนี้ อาจจะมีข้อโต้แย้งขึ้น
ได้ว่า ก็เมื่อผู้ใดผู้หนึ่งก็ตาม ต้องการคัดค้านการกระทำบางประการของผู้นำคนนั้นแล้ว เขา
จะคัดค้านได้โดยวิธีใดเล่า? ปัญหาข้อนี้อาจจะตอบได้โดยง่ายว่าในระบอบประชาธิปไตยของ
เยอรมนี ผู้ใดที่ไม่มีความสามารถและไม่ดีพอแล้ว จะไม่ได้รับเลือกตั้งให้มาปกครองพี่น้องทั้ง
หลายของเขาโดยวิธีลับหรือไม่บริสุทธิ์ ผู้นำในการปกครองจะต้องรับผิดชอบอย่างเต็มภาคภูมิ

และเสียสละอย่างสิ้นพันต่อประชาชนที่ไว้วางใจเลือกเขาขึ้นมา (“การต่อสู้ของข้าพเจ้า” , 2520 : 52)

ทัศนะต่อหลักการแห่งลัทธิยิวส์

ฮิตเลอร์ได้แสดงความเห็นวิจารณ์ลัทธิยิวส์ไว้ดังนี้

หลักแห่งลัทธิยิวส์เป็นหลักที่ดำเนินในแนวตรงข้ามกับหลักธรรมชาติ มีการปฏิเสธการถือคุณค่าของปัจเจกชนเป็นหลักต่อต้านความสำคัญในเรื่องสัญชาติและเชื้อชาติ ฉะนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าเป็นการต่อต้านมนุษยธรรมและวัฒนธรรมของโลกอย่างชัดแจ้ง สิ่งเหล่านี้เองที่พวกยิวเรียกว่า วัฒนธรรม นัยว่าประสงค์จะให้หลักการของโลก และเลิกระบียบแห่งชุมชนเสียใหม่หมด ซึ่งผลแห่งการนี้ อาจเห็นได้ชัดว่า มีแต่ก่อให้เกิดความยุ่งยากอลเวงไม่มีที่สิ้นสุด ผลที่มนุษยชาติจะได้รับจากหลักการแห่งลัทธินี้ก็คือ โลกจะต้องประสบความหายนะอย่างแน่นอน..ด้วยเหตุประการนี้ ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่า ข้าพเจ้าจะต้องกระทำหน้าที่เป็นผู้ป้องกันการกระทำของพวกยิวทั้งหลาย ทำในฐานะเป็นผู้สร้างและป้องกันตัวเราเองจากพวกยิวด้วย (“การต่อสู้ของข้าพเจ้า” , 2520 : 33-34)

ทัศนะต่อลัทธิคอมมิวนิสต์

ฮิตเลอร์ได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับลัทธิคอมมิวนิสต์ หรือมาร์คซิสต์ ที่เกี่ยวข้องกับยิวส์ไว้ดังนี้

ลัทธิมาร์คซิสต์ เป็นลัทธิสากลซึ่งมีผู้นำเป็นยิวส์คือ คาร์ล มาร์คซ์ ซึ่งย่อมจะได้สร้างหลักลัทธิตามแนวการเมืองอันมาจากยิวส์โดยนัยเดียวกัน เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาแต่ครั้งโบราณ ฉะนั้นความสำเร็จแห่งลัทธิเหล่านี้จึงมีอาจเกิดขึ้นได้เลย เนื่องจากไม่มีหลักฐานอันแน่นแฟ้นมาก่อน คาร์ล มาร์คซ์ ย่อมเป็นเพียงคนหนึ่งในจำนวนหลายล้านคนซึ่งรู้ความจริงในความลำบากยากแค้นของโลกในสายตาของปราชญ์คนหนึ่งและนำมาบรรยายด้วยศิลปะอันพิสดารบางอย่าง ลัทธิอย่างนี้จะก่อให้เกิดการทำลายเสรีภาพที่จะดำรงชาติให้เป็นอิสระ ทั้งยังกระทำทุกสิ่งให้เป็นประโยชน์แก่เชื้อชาติของเขาโดยเฉพาะ (“การต่อสู้ของข้าพเจ้า” , 2520 : 209-210)

ทัศนะต่อระบอบการปกครองต่างๆตามที่ได้หยิบยกตัวอย่างจากหนังสือ “การต่อสู้ของข้าพเจ้า” เพื่อให้เห็นถึงแนวความคิดทางการเมืองของฮิตเลอร์ว่าเป็นอย่างไร ฮิตเลอร์มีความไม่พอใจ หรือไม่เห็นด้วยอย่างไร ซึ่งทัศนะทางการเมืองเหล่านี้ฮิตเลอร์ได้ใช้เวลาในการศึกษา/สร้างสมความรู้และความเข้าใจในช่วงที่ใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย จนในที่สุดเขาก็ได้กำหนดแนวความคิดทางการเมืองในแนวทางของตนเองขึ้นมา ซึ่งนั่นก็คือ กำเนิดของแนวความคิดหรือแนวนโยบายของ พรรคนาซี

พรรคนาซี

หลักการ

พรรคนาซียอมรับหลักการสำคัญๆ เพื่อไว้เป็นหลักฐานคือ ประเทศเยอรมนีจะต้องได้รับมอบเสรีภาพภายในโดยทั่วถึง เพราะมีหน้าที่ต้องรักษาและป้องกันประโยชน์แห่งพลเมืองภายนอกด้วยความหมายอันกว้างขวาง และจะต้องไม่กระหายในการแก้สภาพของความมั่นคงของรัฐต่างๆ รัฐบาลแห่งชาติซึ่งเพียบพร้อมด้วยอำนาจจะต้องรับผิดชอบต่อการรุกรานเสรีภาพของปัจเจกชนเช่นเดียวกับเสรีภาพของบรรดารัฐต่างๆโดยปราศจากการกระทำใดๆ อันแสดงความอ่อนแอ ซึ่งจะเป็นอันตรายแก่ประเทศในทางแนวความคิด และต้องให้พลเมืองทุกคนเข้าใจถึงว่า มาตรการดังกล่าวนี้มีความมุ่งหมายที่จะช่วยให้ชาติของเราเข้มแข็งยิ่งขึ้นเท่านั้น จะต้องวางนโยบายให้เป็นของชาติจริง ๆ มิให้แคบลงมาเป็นส่วนของรัฐใดรัฐหนึ่งโดยเฉพาะและจะไม่ยอมให้รัฐหนึ่งรัฐใดได้มีอำนาจที่จะคงไว้ซึ่งอำนาจสูงสุดของตนเป็นส่วนย่อย

ความสำคัญของแต่ละรัฐในอนาคต จึงต้องพึงพิงในทางวัฒนธรรมยิ่งกว่าอย่างอื่น ๆ กองทัพจะต้องแยกออกจากอิทธิพลส่วนย่อยของรัฐใดรัฐหนึ่งอย่างเด็ดขาด จะต้องไม่บังคับให้กองทัพต้องทำงานซึ่งไม่เหมาะสมไม่ควร กองทัพเยอรมันจะต้องไม่เป็นสถานที่ศึกษาอบรมให้คนนิยมรักแต่เฉพาะรัฐหนึ่งๆที่ตนอยู่ ตรงกันข้ามจะต้องพยายามสอนชาวเยอรมันทุกคนได้เข้าใจในประโยชน์ส่วนรวมและร่วมใจกันไม่กระทำการใดๆที่เป็นการแบ่งแยกเยอรมันออกจากกัน

จะต้องเป็นหน้าที่ของกองทัพของเราที่จะกำจัดเสียโดยอิทธิพลส่วนรวม และช่วยพยุยงยุวชน/เยาวชนของเราให้มองพ้นจากขอบเขตแห่งรัฐน้อยๆของตนทั้งอบรมให้เข้าใจในความสำคัญของชาติเยอรมันส่วนใหญ่ เขาจะต้องได้รับการอบรมให้รู้จักมองขอบเขตของประเทศ